

MĚL TO BÝT RÁJ,
SKONČILO TO JAKO **PEKLO.**

KULT

ABBY DAVIES

Kult

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Abby Davies
Kult – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KULT

ABBY DAVIES

2022

Tommy a Heidi

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1

LOVE

6 let

září 1987

Ticho prořízl křik ze stodoly. Dokonce i slunce se ho zaleklo a ustoupilo šedi, která statek pohltila jako mlha. Také drůbež, jindy tak nenasytná, zanechala hostiny a prchla daleko odsud.

Love postavila kýbl krmiva na zem a šla za sestrou a matkou do stodoly.

Jako první uviděla Peace. Jak se tam krčila v zelených šatech a zablácených holínách, byl na ni žalostný pohled. Přistoupila k ní matka a přivinula si ji k sobě. Love je po očku sledovala a poslouchala dopálený hlas, který opět otrásal vzduchem. Otec. Zlobil se. Už zase.

Matka se zamračila. „Love – zůstaň tam.“

Love na ni nedbala a vklouzla do stodoly.

Otec byl v tváři celý brunátný. Rozechvělým prstem ukázal na strýčka. „Jsi pošuk.“

Strýček Saviour se jen trpělivě pousmál. Byl mnohem vyšší. A urostlejší. Jako býk vedle telete.

Strýček promluvil jako vždy klidně a vyrovnaně. „Jestli se ti tu nelíbí, Davide, tak si klidně jdi. Nikdo tě tu nedrží. Nehleď na to, že ti rozumím. Jsi hrdý muž. Chceš se žít sám. Jen tě žádám, abys Charity nechal rozhodnout se podle svého. Ať tu zůstane, jestli chce.“

Otec vyprskl smíchy. „Ještě jednou jí tak řekneš a já tě –“

Strýček Saviour rozpráhl ruce a usmál se. Přistoupil k otci, takže teď stáli těsně u sebe. „A ty mě co? Uhodíš? Nuže dobrá. Jestli ti to pomůže zbavit se toxického vzteku, kterého jsi plný, tak si posluž. Uhod' mě. Nepřeji si nic jiného, než aby tu vládla harmonie a klid, ale jestli ze sebe potřebuješ vybit zlost, tak prosím, jen do toho.“

Love jen zírala a napjatě čekala, co otec udělá.

Ten však pouze zavrtěl hlavou a kopl do kupky sena. Otočil se jakoby k odchodu, ale pak se po strýčkovi ohnal a dal mu pěstí do obličeje. Strýček se zapotácel a spadl na zem. Matka vyjekla, a jak skočila vpřed, odstrčila Love stranou. Otec strýčka přimáčkl k zemi, jednou rukou mu sevřel krk a druhou ho znovu udeřil. Tentokrát strýčkovi vytryskla krev z nosu. Překulil se na bok a šarlatová tekutina kapala na špinavou podlahu. Otec strýčkovi přimáčkl tvář do kalužky krve a matka znovu vyjekla. Její muž něco zašeptal strýčkovi do ucha, potom vstal, oprášil se a vykročil ke dveřím, matka ho však chytla za košili.

Love tomu přihlížela a srdce jí zběsile tlouklo.

Otec se otočil. Po tvářích mu stékaly slzy. Byl bledý, špinavý a rozechvělý. Krátce se objal s Peace i matkou. Love k němu toužebně vzhledla, ale ani se na ni nepodíval.

Zamrkala. Jednou, dvakrát.

„Jestli nás máš jen trochu rád, tak tu zůstaneš,“ naléhala matka.

Otec na ni nedbal a odešel ze stodoly pryč.

Love se odebrala na pole ke kravám a klekla si do orosené trávy. Kolena měla samý strup. Do obnaženého masa mezi strupy se jí zarývala zrnka písku, ale necítila žádnou bolest. Vzduch byl štiplavý a slunce zčásti zahalené mraky, jež připomínaly mrtvé ovce. Když tam tak seděla jen v bavlněných šatech, naskočila jí husí kůže, zima jí ale nebyla.

Rozechvělými prsty přejela po květu vlčího máku. Ta kytka byla rudá jako krev. Dnes viděla spoustu krve. Na podlaze ve stodole jí bylo plno a ten pach jí stoupl do nosu, klesl do krku a jako neviditelná rudá mlha jí sklouzl až do žaludku.

Zakručelo jí v břiše. Odšroubovala víčko sklenice s marmeládou, vylovila hrudku modročerné hmoty a slízla si ji z prstů. Vzápětí uslyšela bzukot a ztuhla.

Love hleděla na vlčí mák. V hlavě se jí rojila spousta otázek, stejně neodbytných jako ty dvě včelky kolem chlupatého pestíku.

Bzukot nabíral na hlasitosti, na intenzitě, na naléhavosti. Love si poposedla k máku blíž a sehnula se k němu tak, aby viděla chundelatá tělíčka těch tvorů a jejich drobná žihadla. Včel se nebála. Ostatní děti ano. Dokonce i máma se sestrou se jich bály, ale ona ne. Včely žijí krátce. Když někoho bodnou, zemřou. Hlu-pačky.

Love se zasmušilým výrazem ve tváři zalovila v ponožce a vytáhla jehlu, kterou si tam schovala poté, co si ji tajně vypůjčila z matčina šití.

Zasmušila se ještě víc a ruku si položila na rozbolavělou hrud. Matka řekla Peace, že otec a strýček Saviour se nikdy neměli moc rádi, ale s příchodem na statek se všechno ještě zhoršilo.

Žilí tu už třetím rokem a minulý měsíc se k nim přistěhovala další rodina. Celkem tu tedy bydlely tři rodiny.

Matka říkala, že strýček Saviour je báječný a že zachraňuje lidi. Proto mu vymyslela tohle jméno. Od té doby mu nikdo

neřekne jinak než strýček Saviour – spasitel. Love už by si ani nevzpomněla, jak se jmenoval dřív. Jednou o Vánocích strýček usoudil, že si všichni zaslouží nová, lepší jména. Taková, jejichž význam je dobrý a neposkvrněný. Love zbožňovala své nové jméno. Původně se jmenovala Zoe, ale to neznamenal nic. Love bylo dobré jméno, protože jeho význam, láska, znamenal něco moc důležitého. Sestra Peace, jejíž jméno oslavuje mír, se dřív jmenovala Clare. Rodiče byli původně Joyce a David. Otec si však nepřál, aby se jmenovali jinak, a svoje nové jméno nesnášel. Pořád si na něco stěžoval a na rozdíl od všech ostatních, včetně nově přichozích, o strýčkovi prohlašoval ošklivé věci. Love neznala přesný význam slova pošuk, ale určitě to nebylo nic pěkného.

Bolest na hrudi polevila. Love přikývla.

Byla ráda, že otec odešel. Věčně se mračil a mluvil páté přes deváté. Strýček Saviour se pořád usmíval a mluvil klidně a jasně. Otce nikdo neposlouchal, zato strýčka všichni. Otec jim nic nedal. Strýček jim dal naopak všechno, včetně střechy nad hlavou. Otec ji nikdy ani neobjal. Matku a Peace objímal často, ale ji nikdy. Strýček Saviour ji objímal v jednom kuse. Vždycky když osaměli, šeptal jí hezká slova do ouška; to otec nikdy nedělal. Jako by pro něj byla vzduch. Jednou ho slyšela, jak říká, že kdyby se nenarodila, byli by teď mnohem šťastnější. Řekl o ní, že to byla nehoda. A že mít další dítě byla chyba. A matka mu to nevyvracela.

Opět se ozvala drásavá bolest, ale potlačila ji.

Vzala sklenici od marmelády a přistrčila ji k makovému květu. Včely jako by vytušily, že se něco děje. Bzučely hlasitěji a hlasitěji, až to Love bušilo v hlavě jako zatátá pěst.

Podívala se na jehlu a napadlo ji, co by tomu asi řekla matka. Po chvíli jen pokrčila rameny a pousmála se. Bylo jí fuk, co tomu matka řekne. Zajímal ji jen strýček Saviour a ten tvrdil, že

krev je život. Krom toho byla zvědavá, a navíc – kdo by se to dozvěděl?

Love vzhledla a zabodla pohled do stáda přihlízejících krav. Zíraly na ni svýma línýma, ztěžklýma očima. Ani těch se nebála. Nebála se ničeho.

Vzrušení se v ní kroutilo jako červ, kterého někdo přetál vej-půl.

Slunce si prorazilo cestu těžkými černými mraky a vyslalo ostrý paprsek světla na rudé květy vlčího máku. Včely se trochu zklidnily, jako by nevěřily, že to provede, protože je jen malá holčička, příliš bojácná, než aby udělala něco zlého. Už jí však bude sedm a za svůj život viděla věci, o kterých se jiným holčičkám ani nesnilo. A vydržela se dívat, aniž by plakala, křičela či něco takového. Zachovala klid, stejně jako strýček Saviour.

Přistrčila sklenici blíž k menší včele. Trůnila si na chlupatém pestíku a byla tak zabraná do sbírání pylu, že si ani nevšimla skleněné pasti za sebou.

Love si položila jehlu do klína a zvedla víčko od sklenice. Podržela nádobu blízko u včely a víčko přiblížila k rudým okvětním plátkům. Se sklenicí z jedné strany květiny a s víčkem z druhé upřeně hleděla na včelu a trochu si přála, aby nebyla tak hloupá a ještě uletěla. Jenže včela si ničeho nevšimla a zůstala, kde byla. Jako poslušná včelka dělnice ve službách chytré a mocné královny se popravdě zabrala do práce ještě víc.

Love silně pulzovalo na spáncích a zrychlil se jí tep. Strčila jazyk mezi zuby, zatajila dech a CVAK! Zaklapla víčko sklenice a včelu uvěznila uvnitř. Její přítelkyně ihned spustila povyk; bzučela a poletovala jako splašená, ale Love měla oči jen pro svou kořist.

Včela ve sklenici běsnila a bzučela tak hlasitě, že to bylo až k nevydržení. Opakovaně narážela svým tělíčkem do skleněné stěny, jako by se pokoušela o sebevraždu. Love fascinovaně

sledovala, jak hmyzí vězeň uvízl v centimetrové vrstvě marmelády u vrchního okraje sklenice a tenkým nožkama se brodí v lepkavé hmotě, jako by si holinamirazil cestu blátem. Začala bzučet hlasitěji a její kamarádka jakbysmet. Love se podívala víc zblízka, až se řasami otřela o sklo. Včela byla v pasti, ale nevzdávala to. To se Love líbilo.

Odšroubovala víčko a položila ho vedle sebe do trávy, potom vzala jehlu a sevřela ji mezi palcem a ukazováčkem. Natočila sklenici směrem k sobě, přizvedla ji a namířila jehlu na svoji zajatkyňu, která se ani při sebevětší snaze nedokázala vyprostit z lepkavé pasti.

Bzučela však dál a stále silněji, až Love dunělo v hlavě. Na místo včely si dosadila otcovu tvář a nastražila jehlu jen milimetr od jejich štrapatých zad. Zmítala jí směsice zvědavosti a nevysvětlitelného puzení. Se soustředěným výrazem ve tváři zabodla jehlu do včely a překvapilo ji, jak to jde snadno. Když jehla projela skrz, včela ztuhla a přestala bzučet. Love si na jeden šťastný okamžik užívala odpověď na svou otázku. Nepocítovala vzrušení, pouze radost, protože konečně věděla, co se stane. Včela vykrvácela, ale její krev nebyla červená jako lidská. Byla to barva mízy ze stromu.

Náhle se Love zaryla do paže ostrá bolest. Podívala se na předloktí a spatřila větší včelu, jak se mrtvá svalila z její kůže do vlhké trávy. Žihadlo jí zůstalo v kůži. Dopáleně jej vyškubla. Po pár vteřinách bolest ustala a pocity zlosti vystřídalazvědavost.

S nepatrným úšklebkem pozvedla drobounké stříbrné ostří k očím a užasle se na něj zahleděla.

Kapitola 2

HANNAH

Dnešek

Hannah Woodsová zaslechla vrzání parket na podestě. Pevně svírala svou přikrývku a upřeně hleděla na dveře ložnice. Srdce se jí sevřelo strachem, ale pak si řekla, že to byl jen její malý ná-měsíčný bráška. Nic jiného ten divný, skřípavý zvuk způsobit nemohlo. Nebylo čeho se bát.

Otráveně rozsvítila lampičku, odhrnula peřinu, natáhla si pyžamo se srdíčky a vklouzla do ještě zpocených pantoflů s jed-norožci. Beztak nemohla spát. Myšlenky jí v hlavě poletovaly ja-ko masařka, která neustále naráží do okenice.

Měsíční svit podestě propůjčil nažloutlý odstín, který si vždycky spojovala s duchy a čarodějnicemi, i když už na ně ne-věřila. V deseti letech byla na báchorky už moc velká.

Greg na podestě nebyl. Hannah nahlédla k němu do pokoje. Postel byla prázdná a peřina shozená na zem, jako by pospíchal.

Po špičkách došla k pokoji rodičů a pousmála se nad táto-vým chrápáním. Chvilku přemítala, zda je nemá vzbudit, aby se postarali o Grega. Jenže když se dost nevyspali, hádali se pak

vždycky ještě víc a to Hannah nechtěla. Hádali se totiž v jednom kuse. Někdy se bála, že se rozvedou jako Jackovi rodiče. Už jen při pomýšlení na to měla pocit, jako by se topila v horké polévce.

S rukou položenou na břicho se proplížila až ke schodům.

Tam už byla větší tma. Děsivější. Hannah na malý okamžik přepadl strach, ale pak pomyslela na Grega a na to, co asi udělá, když se nevrátí včas do postele. Kdo ví, jaké šílenosti se honí hlavou náměsíčným lidem? A Greg byl navíc tak trochu cvok. Bylo mu sedm, ale vypadal mladší. Mohlo by ho třeba napadnout vyšplhat na velkou knihovnu v obýváku. Pak by ji na sebe strhl a rozmáčkla by ho stejně jako zlou čarodějnici v *Čaroději ze země Oz*. Hrozná představa. Měla ho ráda, i když dokázal být pěkně otravný.

Zařala zuby a co nejrychleji běžela dolů, div že neuklouzla. Potom však zaslechla někoho přecházet po kuchyni a uprostřed schodiště se zarazila. Aby neupadla, chytila se zábradlí.

V přítmí bylo vidět, že dveře do kuchyně jsou pootevřené. Stíny tam dole číhaly jako mozkomorové, připravení vysát jí radost z těla. Rozbušilo se jí srdce, ale přiměla se uvažovat „komplexně“, jak vždycky říkal táta. Co když se Greg poranil? Nesměla dopustit, aby nad ní zvítězila temnota. Potřebovala být statečná jako Hermiona Grangerová. Hermiona s hustou hřívou vlasů a geniálními nápady.

Zhluboka se nadechla a seběhla zbytek schodů, načež nakoukla dovnitř. Její bráška v žabím overalu klečel na jedné z kuchyňských židlí u kredence vedle dřezu. Na nohou měl tenisky.

Lekl se a otočil se k ní. Žaluziemi za ním prosvítal měsíc, v jehož světle byl sotva viditelný.

„Gregu – co to vyvádíš?“ sykla na něj.

„Nikomu to neřekneš, vid?“

„Už zase jsi náměsíčný?“

„Ne.“

„Nevěřím ti. Proč bys byl jinak vzhůru?“

„Tak si nevěř,“ řekl a ohrnul ret, načež si pohozením hlavy odhrnul vlasy z očí.

Všimla si, že na stole leží jeho školní batoh s beruškami a že je otevřený.

„Proč to tu máš?“ zpanikařila. „Chystáš se utéct?“

„To víš, že ne, ty huso.“

„Neříkej mi huso, Gregu. To není hezké.“

Pohlédl jinam. „Promiň. Když ty to teď celé pokázíš. Nikdo se to neměl dozvědět.“

„Co dozvědět?“

„Naše tajemství.“

„Čí tajemství?“

„To ti nemůžu říct.“

„Proč?“

„Protože jsem jí to slíbil.“

„A komu?“

Otevřel pusu a chystal se odpovědět, ale pak jen zavrtěl hlavou. „Ne. Nepovím.“

Potlačila frustraci a ztlumila hlas: „Dobrá, tak mi to neříkej, ale pověz mi alespoň, co je to za tajemství.“

Na okamžik předstíral, že její požadavek zvažuje, načež řekl: „Tak jo! *Přísahaj*, že to neřekneš.“

„Přísahám. Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí.“

Zahihňal se a dal si ruku na ústa. „Dneska uvidím vílu!“

Hannah protočila panenky. „Víly neexistují.“

„Ale existují,“ zamračil se na ni Greg.

„Ne, neexistují. Tak šup, běž hezky zpátky do postele a já na-
ším nic nepovím.“

Zapnul si tašku. „Ani náhodou. Už jsem to slíbil. Musím tam jít.“

„Kam?“

„To je tajemství.“

„Nemůžeš si přece jen tak bloumat po nocích.“

„Proč ne?“

„Je to moc nebezpečné. Co když někam spadneš, zvrtněš si kotník a nikdo tě pak nebude moct najít, takže nakonec umřeš hlady?“ Zaváhala a pokračovala: „Potom se ti nějaký hmyz zavrátá do nosu a naklade ti vajíčka do mozku, a až se vylíhnou, mozek ti pukne.“

Při té představě na ni vyvalil oči, ale nakonec zavrtěl hlavou. „Nikam nepadnu. Budu opatrný. A navíc budu hned zpátky. Není to daleko.“

Hannah si cucala vlasy a přemýšlela, jak jinak ho od toho ještě odradit. „Co když tě někdo unese a zavře do hladomorny? Takové věci se stávají, abys věděl.“

„Ne, nestávají. Jenom mě strašíš,“ řekl a opatrně položil batoh na zem.

Pokrčila rameny. „Jak myslíš. Nevěř si mi, když chceš, ale stejně nikam nepůjdeš. A jestli jo, tak to poběžím říct našim a za trest si pak týden nezahraješ na Xboxu.“

„To neuděláš! Nejsi žádná bonzačka. A navíc, když to uděláš, řeknu našim, že ses líbala s Jackem.“

„Jak tohle víš?“ zeptala se užasle.

Zazubil se. „Viděl jsem tě.“

Zrychlil se jí tep. Byla by v pěkném průšvih, kdyby se to dozvěděli. Máma s tátou tyhle věci neschvalovali. Nechtěli, aby dospěla příliš rychle. Ať už tím mysleli cokoli. Mimoto, máma neměla ráda Jackovu mámu. Při vyzvedávání se vždycky hádaly na hřišti, a když paní Pickeringová odcházela, máma jí ukázala prostředníček.

„Tak jo. Ale půjdu s tebou,“ řekla a zkřížila ruce na prsou, aby viděl, že o tom nehodlá diskutovat.

„Nechci, abys šla.“

„Smůla. Půjdu.“

„Ne.“

„Jo.“

„Ne a ne a ne.“

„Jo a jo a jo.“ Hannah sáhla po jeho batohu, ale Greg jej pevně držel, takže se o něj chvilku prali.

„Nech toho, Hannah, dost! Vzbudíš je.“

„Nechám toho,“ vytrhla mu batoh z rukou a držela jej vysoko nad hlavou, „jenom když mě vezmeš s sebou.“

Podíval se na batoh a Hannah věnoval nenávistný pohled, načež pohodil patkou. Viděla, jak mu to v hlavičce šrotuje. Po chvilce přikývl.

„Fajn,“ řekla a cítila se provinile, třebaže se jí ulevilo.

Greg natáhl ruku a ona mu podala batoh.

„Co v tom vůbec máš?“

Významně si poklepal na nos.

Její malý bráška se zazubil a přehodil si batoh přes rameno. Hannah byla ráda, že se mu vrátila dobrá nálada, ale svíral se jí žaludek. Chystali se udělat něco moc špatného. Ale v tuhle noční dobu beztak nikdo nebude vzhůru, a když dojdou jen tam, kde podle Grega bydlí víla, a stihnou se včas vrátit, rodiče si ani nevšimnou, že byli pryč.

Greg se postavil na špičky a sundal klíč ze skoby u dveří. Hannah pohlédla na své pantofle s jednorožci. Jdou ven jen na chvilku a je tam sucho. Televizní rosníčka říkala, že vlna veder bude trvat celé týdny.

Ohlédl se k potměným schodům. Máma s tátou se o ni pro samé hádky přestali zajímat. Když mámě ukázala pochvalu od ředitelky za obrázek otráveného jablka, ani to nekomentovala. O Grega se ještě starala, protože byl menší, ale ona už si musela vystačit sama. Bylo to nespravedlivé. A táta měl plné ruce práce s opravováním starého nábytku, takže si jí také nevšímal.

Pocity viny vystřídal znamenitý záchvěv nadšení. S Gregem provedou něco ošklivého, ale máma s tátou se o tom nikdy nedozví.

Greg odemkl hlavní vchod. Hannah se ještě naposledy ohlédla ke schodům a vyšla za ním do dusné noci.

Kapitola 3

LILY

Dnešek

Lily Woodsová slyšela bouchnout vchodové dveře a rychle se v posteli posadila s pocitem, jako by se jí na hrudi zatřepotalo ptáče. Položila si ruku na prsa, pohlédla na budík a překvapilo ji, že jsou teprve dvě hodiny ráno. John ležel vedle ní a pochru-poval s přikrývkou shrnutou až ke kotníkům. Spal jako zabitý, což nebylo nic výjimečného. Neprobudila by ho ani rána z děla.

Pohlédla na jeho klidnou tvář a zamračila se. Včera večer se zase pohádali a mohla za to ona. Nebyla za to na sebe pyšná, ale nešlo to jinak. Poslední dobou ho vůbec nepoznávala. Už dlouho byl jako vyměněný.

Lily si okusovala kůžičku kolem nehtu na palci. Opět se do-stavila ta tupá, palčivá bolest, která se jí rozlézala pod kůží na prsou jako nějaká choroba. Bývali tak šťastní. Škádlili se a tulili k sobě na gauči, zatímco sdíleli dojmy z uplynulého dne, kdežto teď se věčně jen dohadovali kvůli úplným drobnostem. A děti to musely vycítit. Především Hannah. Jen doufala, že je neslyšely včera večer. Sice krotili hlas, ale vztek byl znát.

Zavrtěla hlavou, vylezla z postele a vklouzla do hedvábného županu. Noc byla nesnesitelně teplá. Dusivá. Začínala mít pocit, že se jí to bouchnutí dveřmi jen zdálo. John na noc vždycky zamykal, takže je nikdo nemohl zabouchnout, leda by se někdo vloupal dovnitř.

Zarazila se ve dveřích ložnice, pohlédla na manžela a zvažovala, jestli ho má vzbudit. Když to udělá, nejspíš na ni zavrčí a zase se poštekají. Krom toho nebyla z těch, které by na tyhle věci potřebovaly manžela. Působila sice jako křehká víla, ale slabá rozhodně nebyla.

Odhodlaně vklouzla do pantoflů, vylovila tenisovou raketu zpod postele a vyšla z pokoje.

Na podestě bylo příjemně chladno. Napínala uši, ale neslyšela nic kromě Johnova dechu na způsob Dartha Vadera. Děti a manžel tvrdě spali, jako vždy, to jen ona byla vzhůru i s plejádou myšlenek a obav, které dokázala jen stěží krotit.

Dveře Gregova pokoje byly otevřené. Lily je přivřela a pomalu se vydala po schodech dolů, přičemž každé dva kroky se zastavila a naslouchala. Žádné divné zvuky se neozývaly, takže si začala být jistá, že se jí to předtím jen zdálo. Když už byla dole, rozsvítila a podívala se vpravo. Dveře do kuchyně byly dokořán. Lily přešla chodbu a vstoupila dovnitř. Přejela místnost pohledem, ale po nevítaných hostech nikde ani stopy. Žádné rozbité sklo, nic neobvyklého, snad jen stolička, kterou někdo odtáhl od jídelního ostrůvku k lince. Zvláštní. Snažila se vzpomenout, zda Hannah, Greg či John s tou stoličkou před spaním hýbali, ale nevybavovala si to. Sama s ní rozhodně nic nedělala. Napadla ji hrozná věc a chvilku nad ní uvažovala. Že by se John... ne, to by neudělal. Rozhodně ne, když jsou tu děti. Kdepak, to nepřipadalo v úvahu. Vždycky hned všechno viděla černě.

S nepříjemnými pocity vrátila zbloudilou stoličku zpět na místo a odešla z kuchyně.

Nakoukla do jídelny, ale neviděla tam nic zvláštního. V obývacím pokoji bylo také všechno jako obvykle; prázdné plechovky od piva a její prázdná sklenice od vína na konferenčním stolku uprostřed místnosti. Stropem prosakoval zvuk Johnova chrápání. Nikdo se k nim nevloupal. To zabouchnutí dveří bylo asi jen sen.

Lily spustila tenisovou raketu a zamyšleně procházela chodbou. Včera si šla lehnout dřív než John. Říkal, že chce zůstat vzhůru a dokoukat film. Otrávil ji ta hádka, takže se naštvane odebrala do postele, aniž by ho políbila na dobrou noc. Čekala, že za ní brzy přijde, aby se přesvědčil, že je v pořádku, ale nepřišel. Vzhledem k záprahu za katedrou po celý týden a většímu množství červeného vína nevydržela zůstat vzhůru, aby si to s ním vyříkala – znovu. Když v kuchyni probíhalo něco, co zahrnovalo posouvání kuchyňské stoličky, zjevně už byla mimo.

Nechápavě se zarazila dole u schodů a pohlédla na vchodové dveře. Byly zavřené. Klíč visel na skobě. Žádné stopy po nevitáném hostu. Nikdo dveře nezabouchl. Muselo se jí to nejspíš zdát.

Lily si povzddechla a vydala se po schodech zpátky nahoru.

Když po špičkách procházela kolem pokojíků svých dětí a konejšila se představou, že její chlapeček a holčička hezky spin-kají ve svých postýlkách, ošívala se při každém zavržení. Zbožňovala je až k zbláznění. Jakmile po porodu spatřila Hannažinu roztomilou tvářičku, věděla, že už nikdy nezažije ani jediný den bez obav.

Pocítila zvláštní chlad, když vklouzla do ložnice. Zasmušile se na Johna podívala a vklouzla pod propocenou přikrývku. Už předem však tušila, že hned tak nejspíš neusne.

Kapitola 4

LOVE

7 let

září 1988

Vítr štípal Love do tváří. Zledovatělými kusadly se jí zakusoval do uší jako hadi na hlavě bájně Medúzy. Potlačila slzy a pospíšila si do přívěsu, ve kterém bydlela s matkou a sestrou, a zabouchla za sebou dveře. Jakmile byla zase hezky v teple, uvařila si šálek mátového čaje – když pak po sobě umyje konvici, matka si ani nevšimne, že ji použila. Potom se uvelebila na posteli v tu-reckém sedu a vyndala ten kus papíru. Učitelka Hope ji při vyučování často požádala, aby četla nahlas z knihy pro daný týden, protože to uměla nejlépe. Četla dokonce lépe než Peace, třebaže sestra byla starší. Zrovna teď měli rozečtenou *Šarlotinu pavučinku*, hloupoučkový příběh o prasátku Wilburovi a jeho pavoučí kamarádce Šarlotě. Ostatním dětem se to líbilo, ale Love to přišlo nudné a předvídatelné. Dávala přednost mýtům o bozích a bohyních, kteří prostřednictvím své síly hubili a zachraňovali lidi dle libosti. Ráda také četla jejich komunitní oběžník, který byl vždycky plný zajímavostí. Pokaždé tam padla zmínka o strýčko-

vi Saviourovi a Love bavilo o něm číst. Byl tak silný a chytrý. Občas si říkala, že je ztělesněním boha Dia. Při té představě se pousmála a dala se do čtení.

Komunitní obězník

září 1988

Text: Nobility, Redakční úprava: Strýček Saviour

MIMOŘÁDNÝ OBŘAD

Tuto sobotu v komunitě přivítáme již pátou rodinu, a to u příležitosti nového, mimořádného obřadu.

Událost s příhodným názvem Obřad zrození proběhne o sobotní půlnoci. Obřad zrození pod taktovkou našeho váženého vůdce, strýčka Savioura, bude vkročením do báječného nového života nově příchozí rodiny, a to mimo jiné proto, že dostanou jiná, neposkvrněná jména.

Po třech měsících, kdy se aklimatizovali na statku strýčka Savioura, se nováčci už nemůžou dočkat, až se vydají na cestu. Neil (27), manžel Penelope (23) a otec Christiny (4) a Samantha (5), se na život v komunitě už těší: „Před příchodem sem jsme na tom byli dost bídne, a to jak po finanční, tak i psychické stránce,“ říká. „Po nemilosrdném útoku Železné lady, Margaret Thatcherové, na zdejší ocelárny jsem se ocitl na dlažbě a jen tak tak jsem nás uživil. Ve Flintshire nebylo možné zavadit o práci. Zkusil jsem všechno, ale vzrůstající úroková sazba na nás byla moc. Vloni jsme přišli o dům a od té doby spíme u známých. V květnu Thatcherová prohlásila: ‚Kdo nepracuje, ať nejí.‘ No není to od té ženské naprostá nehoráznost? My chceme pracovat, ale není kde.“

Zeptal jsem se Penelope, jak na nás přišli. Odpověděla: „Když mi kamarádčina známá řekla o statku, hned jsem věděla, že právě sem patřím... Štědrost a laskavost strýčka Savioura vyrazí dech. Jeho moudrost nezná mezí. Doslova nás zachránil před hladověním a životem na ulici. Ba co víc, vrátil nám naději, protože nám ukázal, že ne všichni jsou tak zlí a nemorální jako Thatcherová. Dobří lidé stále ještě existují. Naše holčičky mají přece jen šanci na šťastné a plnohodnotné zítřky. S manželem už se nemůžeme dočkat, až se dozvíme naše nová neposkvrněná jména a začneme zde nový život. Pod vedením strýčka Savioura se z nás jistě stanou lepší verze nás obou. Lepší život bychom si pro naše děvčátka nemohli přát. Život v harmonii a míru. Čistý a poctivý život mezi srdečnými a podobně naladěnými lidmi, kteří chtějí pomáhat bližnímu svému.“

Naprosto vzrušující bylo prohlášení strýčka Savioura, že během obřadu budou všichni oděni do bílých masek a hábitů: „Bílý oděv bude odrážet neposkvrněnost nových jmen,“ říká. „Tato barva je také symbolem nového začátku pro celou rodinu. Zároveň se domnívám, že masky celé události dodají nádech tajemství a vzrušení. Bobby mi zanechal bohatou sbírku benátských masek, které použijeme. Vím, že tento teatrální prvek ocení zejména děti, ale jistě pobaví i dospělé.“

Love si položila oběžník na klín a usrkla si čaje. V hlavě jí vířila všechna nová slova, která si přečetla. Snažila se jim porozumět, dopídit se toho, co znamenaly dlouhé výrazy jako *aklimatizovali* a *nehoráznost*, ale nešlo to. Částečně si přála, aby tu byla máma a ta slova jí vysvětlila. Ale vlastně byla radši, že někde v té tuhé zimě trhá ostružiny s Peace. Matka byla zvláštní a vždycky

ji ponoukala, aby si šla hrát s ostatními dětmi, zatímco ona nejraději trávila čas jen se strýčkem Saviourem.

Napadlo ji, že by mohla zajít do přívěsu k Hope a zeptat se jí na význam těch slov, ale už se jí nechtělo ven, když se tak hezky zahřála. Krom toho věděla všechno podstatné: chystá se zvláštní obřad, při kterém budou všichni v maskách. Všechno v ní tančilo nadšením. Když si představila, jak strýček zahajuje obřad, srdce jí přetévalo blahem. Byl tak výjimečný a ona se díky němu cítila stejně tak. Všichni k němu vzhlíželi, asi jako když lidé kdy si vzývali Dia.

S úsměvem na tváři se vrátila ke čtení.

STRÝČEK SAVIOUR ZACHRAŇUJE VIRTUE

Minulý pátek kolem osmé hodiny ranní strýček Saviour zachránil Virtue před zlomeninou nohy, či ještě horším neštěstím.

Strýček zrovna dával slepicím, když zaslechl křik. „Byl to příšerný řev,“ uvedl. „Naštěstí jsem správně usoudil, že vychází ze stájí.“

Třebaže se zrovna potýkal s velikou migrénou, rozběhl se do stájí, kde spatřil Virtue zahnanou do rohu Saturniny kóje: „Saturn neměla svůj den. Stavěla se na zadní a kopyta dopadala těsně vedle nebohé Virtue.“

Strýček Saviour ani na vteřinu neváhal a vrhl se rovnou mezi mohutnou klisnu a děvčátko. „Virtue byla strachy bez sebe, takže jsem ji vzal do náruče a Saturn jsem přikázal, aby se klidila, načež jsem tu malou vynesl ze stájí.“

Strýček Saviour poté vyhodnotil Virtuein stav a zjistil, že má ošklivou ránu na koleni. Dal jí pusku na bolístku, přesně jak by to udělal každý rodič.

Virtue potom řekla: „Strýček Saviour mi zachránil život a uzdravil mi koleno pusinkou. Je to můj hrdina!“

Love se rozbušilo srdce. Ruce se jí chvěly, když ta slova četla znovu a znovu. Vítr venku na statku dul stejně jako pocity zmatku v její mysli.

Se zamračeným výrazem zmuchlala oběžník a mrskla jím o stěnu přívěsu.

Všichni už věděli o Virtueině pitomém počínání i o tom, že ji strýček Saviour zachránil, ale to s tou pusou na koleno byla novinka. A byla to pěkná špatnost. Neměl by Virtue dávat tak výjimečné dárky, jako je pusa. Virtue je blbka – zpomalená, líná holka, která si nic takového nezaslouží. To ani ctnost v jejím jméně nezachrání. Jistě, ukázalo se, že strýček Saviour je pašák, ale Love se to nezamlouvalo. Ani trochu.

Zavřela oči a popustila uzdu fantazii. Hned jí bylo lépe. Nejprve si představila, jak Virtue napadnou Medúzini hadi, a nakonec si vysnila, že se promění v kámen.

Kapitola 5

HANNAH

Dnešek

Noc byla nezvykle temná a vzduch se ani nepohnul, což Hannah jen utvrdilo v tom, že venku nemají co dělat.

Všechny domy v Třešňové aleji byly ponořené do hlubokého spánku. Měsíc překrývaly mraky, takže se Hannah s Gregem museli spolehnout na pouliční světla, s nimiž však něco nebylo v pořádku; místo aby vrhala silné pruhy světla do tmy, chvěla se jako neklidná oční víčka. Přesně to se dělo její kamarádce Lucy, když měla záchvat. Z pusy se jí vyřinula pěna a celá se roztřásla, jako by dostala ránu proudem. Bylo to děsivé. Skoro tak děsivé jako se bez doprovodu dospělého procházet venku uprostřed noci.

Hannah dloublo v podbřišku. Pohlédla na Gregovu rozzářenou tvář a byla vnitřně rozpolcená. Nechtěla mu zkazit radost a nechtěla ani riskovat, že rodičům poví o jejím polibku s Jackem Pickeringem. A už vůbec nestála o to, aby poznal, že je zbabělá a zoufale se touží vrátit zpátky domů, protože ví, že tam budou v bezpečí.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala se.

„Už jen kousek.“

„Jak přesně velký kousek?“

„Hm...“

„Tak mi alespoň řekni, kam jdeme, Gregu.“

„Ne. Je to moje mise.“

Odfrkla si. „Mise? O čem to mluvíš?“

„Ty snad nevíš, co je to mise?“

„Jasně, že vím. Ale tohle není žádná mise. Je to jenom hloupá procházka uprostřed noci za něčím, co neexistuje a nebude to tam, až tam dojdeme.“

„Přesně proto jsem tě nechtěl brát s sebou. Věděl jsem, že budeš taková,“ řekl a odfoukl si vlasy z čela.

„Jaká?“

Pokrčil rameny a pohlédl jinam. V očích se mu leskly slzy. Popotáhl a přidal do kroku s rukama pevně připaženými. Hannah zrychlila, aby mu stačila, zatímco v žaludku jí to vřelo.

Na konci ulice Greg zahrnul vlevo a začali stoupat do kopce. Na vrcholu kopce bydlela jeho kamarádka, Aurora Whiteová, a Hannah napadlo, zda nemají namířeno právě tam. Aurora byla zvláštní dívka. Když k nim jednou přišla na oběd, podařilo se jí zapálit noviny a upustit je na krb, kde po nich zůstala šmouha. Máma na to přišla, ale zachovala klid a trpělivě Auroře vysvětlila, že takové věci jsou moc nebezpečné. Aurora se namísto omluvy rozbřečela, svěsila hlavu mezi kolena a odmítala mluvit či cokoli dělat, dokud si pro ni nepřišla maminka. Od té doby už se u nich neukázala a Hannah tomu byla ráda. Aurora na ni vždycky zírala a budila v ní pocity chladu. Nechápala, co na ní Greg viděl, ale on byl také trochu zvláštní, tak to možná bylo tím. Neměl ve škole moc kamarádů a o přestávkách si s nikým nehrál. Někteří kluci mu občas říkali ošklivé věci a ona se ho nejednou zastala. Často se bála, co bude za rok, až půjde na druhý stupeň a Greg na to zůstane sám.

Opustili Třešňovou alej, obešli novou zástavbu, jež byla součástí školy Maple Court, a vešli do Svidnické ulice.

Byla to ulice prostá stromů, květin i hezky upravených trávníků. Namísto toho se tu povalovaly matrace, pneumatiky a prázdné plechovky od piva. Chodník hyzdilo rozbité sklo a nedopalky a někdo pověsil dva slizce vypadající balonky přes zábradlí. Silnice byla samá díra a bylo tam dost hlučno. Psi štěkali. Hudba duněla. Miminko plakalo. Ve vzduchu se držel podivný smrad.

„Co to je?“ zeptal se Greg a ohrnul nos.

„To nevím. Nelíbí se mi tu. Měli bychom se vrátit.“

„Ani náhodou. Slíbilas to. A už jsme skoro tam.“

„Skoro kde?“ Hannah ho chytla za batoh a trhla s ním zpět.

„Hele! Pusť mě!“

„Pustím, až mi řekneš, kam –“

Odmlčela se, když se na silnici před nimi objevili dva muži.

Hannah přitiskla horkou ruku Gregovi na prsa. Zastavil se a podíval se týměž směrem. Chvilí tam v pouličním světle s Gregem stáli se zaťatou čelistí a vyvalenýma očima. Přes hudbu nebylo slyšet, co si ti dva muži povídají, ale očividně se hádali. Hannah ještě nikdy neviděla rvačku na vlastní oči, vždycky jenom v televizi, takže se na okamžik nezmohla na nic jiného, než že se dívala dál. Greg si zakryl ústa dlaní a ustoupil o krok vzad. Do srdce se jí vkradla tíha a chlad, takže se raději dala na ústup.

Muži se začali pošťuchovat. Jeden zvedl ruku a ohnal se po druhém, který se před ránou skrčil, zavravoral do strany a rozchechtal se.

Hannah s úlekem popadla Gregovu ruku a zatáhla ho za modré auto. Nebrala si žádné servítky, donutila ho dřepnout si jen pár centimetrů od poznávací značky a sama si klekla do šterku vedle něj. Greg tázavě pozvedl obočí a Hannah si přiložila prst k ústům, načež ukázala na ty dva muže.

Ulicí se dál rozléhal křik.

Hannah vykoukla zpoza vozu a viděla, jak větší z mužů praštil toho druhého do tváře. Ten se zapotácel, když vtom se z mezery mezi dvěma domy vyřítíl další muž. Společně se pak vrhli na toho největšího, takže byli dva na jednoho. Napadený muž spustil povyk a začal se bránit, ale zanedlouho ho povalili na zem a začali ho bít hlava nehlava.

Hannah se chytla za hrdlo a pohlédla jinam. Zaťala zuby. Narůstala v ní panika, ale potlačila ji; když zůstanou s Gregem schovaní za autem, nic se jim nestane. Ten povalený muž na zemi takové štěstí mít nebude, ale s tím nic nenadělají. Chtělo to jen zůstat v klidu za autem, dokud ti muži nezmizí. Když se jim to podaří, budou v pořádku.

Greg zničehonic vstal a vystrčil zpoza auta hlavu, aby se podíval, co se vlastně děje. Vydechl údivem a Hannah ho rychle stáhla zpátky.

Zvuky rvačky ustaly.

Hannah bušilo na spáncích. Pomalu zvedla hlavu k zadnímu oknu. Nejmenší z mužů ukazoval jejich směrem. Něco řekl a jeho kamarád se k nim otočil. Jeden z mužů do toho na zemi kopl.

Hannah zatajila dech. Možná už bylo po všem. Třeba je Greg neprozradil.

Muži mluvili dál a ten jeden si pak strčil ruku do kapsy a něco vytáhl. Zalesklo se to v měsíčním svitu. Otočili se čelem k modrému autu. Jeden si utřel krev z tváře do trička. Pak ten druhý něco řekl a oba se zasmáli. Nato se vydali směrem k modrému autu. Směrem k ní a Gregovi.

Hrdlo jí sevřela bolest. Podívala se na Grega. „Viděli nás.“

Vzala ho za ruku, pomohla mu na nohy a trhla s ním na opačnou stranu vozu.

Rozběhli se. Jeden z jejích pantoflů vyletěl do vzduchu.

KULT

Na zemi za nimi zazněly rychlé kroky. Jeden z mužů na ně volal, ať zastaví. Ten druhý se smál, vysokým a zvláštním smíchem jako hyena. Oba za nimi běželi velice rychle.

Kapitola 6

LILY

Dnešek

Lily Woodsová nemohla spát. Měla pocit, jako by namísto mozku měla knihu, kterou bez ustání listují tisíce neviditelných rukou. Hlavou se jí honila myšlenka za myšlenkou, obava za obavou. Zkoušela počítat od stovky do jedné, pak počítala ovečky, představovala si sluncem zalitou pláž a tyrkysově modré moře a vzpomínala na hezké časy, které zažívali před pár lety na dovolené v Costa Brava. Nic nezabíralo. Hlavou se jí ozýval cinkot, až se začala bát, že má *tinnitus*. Když jezdila autem bez dětí, vždycky si pustila rádio na plné pecky – že by si nadobro zničila sluch? Přitiskla ucho na polštář v naději, že zvonění ustane, ale nepomohlo to. Přetočila se na bok a pokoušela se ten zvuk ignorovat, což však bylo ještě horší. Zvonění opanovalo každou její myšlenku, takže se upnula k plánování jejich nadcházející dovolené na Mallorce, ale v návalu úzkosti se zamračila – nebudou se s Johnem denně hádat, jak bylo poslední tři měsíce zvykem? Budou si mít co říct? Nebude John zuřit a nepřestane s ní mluvit jako včera večer? Bolest na hrudi zesílila.

Lily se zaposlouchala do jeho chrápání à la Darth Vader a vztekla se přetočila na druhý bok, přičemž se snažila šustit peřinami, jak nejvíc to šlo. Věděla, že je to od ní dětinské, ale hrozně ji štválo, že si tak klidně zařezává, zatímco ona se každou noc potýká s nedostatkem spánku. Vyložila si to tak, že je mu fuk, jestli se hádají nebo ne, a to ji dopálilo ještě víc. Vzpomněla si na Juliet Pickeringovou a Johnův komentář o tom, že na svůj věk vypadá dost dobře, načež si v hlavě znovu přehrála výstup, který se mezi nimi nedávno odehrál při vyzvedávání; Juliet se jí zeptala, jestli je Hannah v pořádku. Prý si všimla, že se Hannah už nesejde tolik jako dřív, ale Lily se na ni jen utrhla, ať si kouká hledět svého, protože Hannah je v pohodě. Juliet jí na to řekla, ať hezky vychladne a Lily – která nikdy v životě nemluvila sprostě – jí vpálila, že na vychladnutí sere, když vtom se do toho vložila ta milá, mladá učitelka. Slečna Millsová Lily požádala, zda by si mohly promluvit o Gregovi, takže ji Juliet jen probodla pohledem a rázovala pryč, přičemž její umělá prsa zůstala nehybná jako dvě těžítka. Pak ještě zakopla na obrubníku ve svých nemožně vysokých lodičkách, což Lily přimělo se v temné ložnici pousmát. Byla to podívaná k nezaplacení a ten výraz v Julietině tváři – dokonale sama. Měla by napsat Georgii a povědět jí o tom.

Povzdychla si a protočila panenky sama nad sebou. Styděla se za svou přehnanou reakci na komentář té ženské a slíbila si, že příště zachová klid. Juliet snad udělá totéž a přenesou se přes to jako dvě civilizované dospělé osoby.

Když Lily přemýšlela o tom, co slečna Millsová říkala o Gregovi, kousala se do tváře. Údajně ho našla na záchodcích během oběda. Zpočátku se prý nechtěl přiznat, proč si šel sníst oběd na toaletu, ale nakonec se jí podařilo zjistit, že na něj ostatní chlapci byli oškliví a jeho nejlepší kamarádka Aurora se ho nezastala, takže neměl s kým se naobědvat a rozhodl se tedy pro klučíčí záchodky.